

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

SĂRBĂTOARE DE PRIMĂVARĂ

O simbolică expresie a primăverii, ziua de 8 martie, o sărbătoare a cărei semnificație depășește datele strict calendaristice și se înscrie în cotidian, la orizontul moral, politic și social al întregii existențe. Este sărbătoarea care, în cuprinderea și manifestarea sa internațională, încununază o puternică și vie conștiință de sine, parte inseparabilă a progresului și civilizației, a luptei pentru o lume mai bună și mai dreaptă. Emanciparea femeii, staturarea egalității depline în drepturi poartă conștientă de fond a istoriei, a implicat și implică morală ca și refuzarea celor mai înalte înțelegeri a furtării unui destin liber și demn, în indisolubla legătură cu destinul patriei și al poporului, cu libertatea și independența care fac universul și condiția afirmării neîngrădite a personalității creatoare. În acest sens politica partidului și statului nostru are o clară și indisolubilă motivare patriotică, în acest sens condiția femeii în România socialistă a primit și primește substanțiale fundamentări teoretice și practice, susțineri economice și sociale în reliefurile care se vede o statornică și profundă grijă pentru soarta poporului și a mersului său ascendent, spre înaltele trepte ale socialismului și comunismului.

Uriașă investiție economică și de mare creativitate care a schimbat radical înfașurarea țării și îndesăbi înscriserea noastră pe orbita anilor, de după Congresul al IX-lea al partidului, reprezentată, după cum bine se știe, și fondul general al asigurării egalității, al democratizării întregii societăți. O politică a construcției în om și pentru oameni, cu oamenii în folosul și pentru continua lor emancipare, a insuflat forța și a ridicat la altitudini noi de exprimare — ca unitate între cuvânt și faptă, între aspirație și puterea de înfăptuire a acesteia, între idealuri și necesitatea transformării lor în realitate — însuși sistemul democrației noastre revoluționare, toate componentele și structurile sale, adevărate instituții ale muncii și vieții, ale creației în toate sferile de activitate.

Între citorile acestei epoci, condiția umană și implicit condiția femeii au fost și rămân la loc de cinste. Prezența femeii în viața politică și socială este, așa cum nu o dată sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, o realitate de cea mai semnificativă evidență. Nu există practic domeniu de activitate care să nu reflecte aceasta și să nu constituie un mod al exprimării egalității ca și al demnității în care se gîndesc și înfăptuiesc toate marile obiective ale edificării noastre socialiste. Patriotismul muncii, al gândirii și creației a cîștigat enorm prin aceasta iar sensurile existenței au dobîndit hotărîtoare răsunări ale prezentului și viitorului. Vigorează naștinii se exprimă în datele realității de azi ca și ale perspectivei, aducîndu-ne în față mărturiile ale unui permanent și nemărginit dezvoltament.

Istoria poartă pe eași exemplele femeii române în lupta și munca pentru înfăptuirea aspirațiilor fundamentale ale poporului iar anul din urmă au ridicat aceasta la dimensiunea unei înalte con-

științe politice și sociale, în consonanță cu însăși ideea de unitate a eforturilor întregii națiuni, cu spiritul revoluționar care animă întreaga societate și conferă o înfloritoare și temerică ascendență pe calea progresului și civilizației. Este locul să amintim, cu stimă și respect, și să subliniem activitatea tovarășei academiciene doctor inginer Elena Ceaușescu, remarcabilă personalitate a vieții noastre politice, sociale și științifice, savant de renume mondial. Exemplu strălucit de patriotism și devotament, în numele acelor idealuri scumpe prin care s-a exprimat și se exprimă ființa însăși a țării și pentru care prognozează activitate politică și științifică au primit și primesc pretuirea întregii societăți. Învățămîntul, cultura și știința îi datorează mult, cum de asemenea îi datorează mult însăși implicarea cercetării științifice în rezolvarea marilor probleme ale construcției socialiste, factor deosebit de important pentru asigurarea unei noi calități a muncii și vieții, a gândirii și creației pentru înfăptuirea programelor stabilite de cel de al XIII-lea Congres al partidului.

Sensul etic înalt, morală înaltă a umanității și umanității omului de știință au primit și primesc prin activitatea și exemplul tovarășei Elena Ceaușescu suportul nobil al cauzei păcii și înțelegerii internaționale, dovada elocventă și statornică a nobilei misiuni în folosul civilizației, a unei lumi mai bune și mai drepte pe planetă. Vedem în aceasta o vocație prin care se exprimă însuși felul de fi al poporului român, conștiința sa morală și politică doveditoare a afor și afor valori care au îmbogățit tezaurul creației naționale și universale.

Pea, după cum sublinia nu o dată secretarul general al partidului, este bunul cel mai de preț al oamenilor, al popoarelor, este dreptul lor vital la libertate și independență, dreptul la viață, la prosperitate, la civilizație. O importantă forță a progresului, femeile României socialiste ca și ale lumii întregi sînt și o importantă forță a luptei pentru asigurarea păcii, pentru salvarea omenirii de la dispație, pentru evitarea celui mai atroce cataclism. Dezarmarea și în primul rînd dezarmarea nucleară este o cerință stringentă a contemporaneității ca și o condiție a perspectivei de pace. Avem ferma convingere, spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu într-o recentă cuvîntare, că acțiunile unite, popoarele lumii — în rîndul cărora țările socialiste ocupă primul loc — vor reuși să obțină victoria în lupta pentru dezarmare, vor reuși să impună pacea și să salveze omenirea de la un război nuclear care ar duce la dispația vieții pe planeta noastră.

Sărbătoare de primăvară, această zi de 8 martie este poate mai mult decît sinonimă cu semnificația și ideile păcii, cu acest afîț de sensibil și curprinzător edificiu uman la care România și președintele său își aduc o binemeritată și prestigioasă contribuție. Ea reflectă însăși umanitatea construcției noii noastre societăți, reflectă prezentul și viitorul care fac o punte vie și durabilă cu lumea progresului și civilizației în care trăim.

Lucafeărul

„Tinerețe” — sculptură de Dumitru Piceava

FLOAREA DE MĂR

În întimpinarea Zilei femeii

de floare-i dat să se atîngă numai vîntul, zumzetul albinel și neplăcuta zboare a fluturului? Împărtășirea din miresmă, ea ofrînda de cel de al XIII-lea Congres al partidului.

Sensul etic înalt, morală înaltă a umanității și umanității omului de știință au primit și primesc prin activitatea și exemplul tovarășei Elena Ceaușescu suportul nobil al cauzei păcii și înțelegerii internaționale, dovada elocventă și statornică a nobilei misiuni în folosul civilizației, a unei lumi mai bune și mai drepte pe planetă. Vedem în aceasta o vocație prin care se exprimă însuși felul de fi al poporului român, conștiința sa morală și politică doveditoare a afor și afor valori care au îmbogățit tezaurul creației naționale și universale.

Mărul efa în vechime piatră de hotar între două semînții, între două grădini de meri, inoepnea neamurile să-și hotărîncească vieteura.

Mărul tradus cu melon-malum etimologic intrud în indo-europeană, dînd deci oia, mielul, ele dintii simboale paradisiace.

Odiha miresei în Cîntare sub floarea de măr, respirația ei, suflul spiritual, viața ei — pomul vieții al grădini paradisiace.

Carnația florii de măr, frăgețimea florală a ofrandei doxofingid în grădini mireasma Logosului intrupat în istorie.

Ioan Alexandru

- În acest număr ● Repere literare contemporane ● Articole despre volume semnate de ● Alice Botez ● Doina Uricariu ● Ioana Diaconescu ● Proză de ● Vera Făgădaru și ● Clelia Ibrim ● Poezie de ● Alina Ungureanu ● Ioana Proca ● Valeria Delcanu ● Gabriel Cheroui ● Octav Păun ● Traian T. Coșovei ● „Schit de portret” ● Ștefan Teacuc de ● Victor Tulbure ● „Chinuțarele măști” de ● Nicolae Velcea ● „Vasilie Voiculescu” de ● Nicolae Cloban ● „Poza redacției de ● Ion George ● Rememorări de ● Mircea Micu ● Confabule de ● Iulian Neacșu ● Mapamond ● Sport de ● Fănuș Neagu

CIVILIZAȚIE ROMĂNEASCĂ (XLVI)

Mama

„O mamă bună valorează cit o sută de profesori” — spunea Herbari și, desigur, nu exagera cu nimic. Pe lângă miracolul maternității care o apropie de jilțul demurgului, mama mai are o calitate unică: aceea de a crește puțul de om, de a-i însufla aurul topt al limbajului, de a-l umaniza. Mama e posesoarea kinelor dintii și a dezlegărilor din urmă, ea își rupe de la gură pentru a-și îndestula comora, ea umbra prin lume în cele mai ponosite veșminte, să alba odorul strale împărătești și să fie domn în lume, sacrificiile ei sînt fără de număr și nici într-un mileniu n-ar putea fi răsplătite. Numele său este primul și, de cele mai multe ori, ultimul cuvînt rostit de om în viață. Cel care au avut, din fericire, o mamă, au fost neîndoielnic cu mult mai cîștigători decît alții, intrucît au putut pătrunde în Arcadia și de acolo s-au întors cu toga imnuită, în lacrimi și miță, păstrînd amintiri du-

PARTIDULUI

Înflorirea de dimineată, purpura pătrunsă de nervurile muncii, acum aici pe acest pămînt al unanimității sevelor, al unității ideii de poezie cu poezia, în poezie, pe culmi. Brațo a dat la viață creștelul unui munte, sămînții de piatră istorie mustind.

Agonisea ideea ta, respir rostul tău roștind în mine rostul meu munții mei cîmpile mele apele cu ațîș pești dulci precum cuvintele limbii române în gura limbii române încrețită de griji însuflețită de doine.

Cîntec înspicat de înțelesul tău cînt Partid — cîntecul care naște prunci care născ pînă curată să poată mama năbi porumbel — ca niște aripi avîntate pe ceru-stelat.

Ion Stanciu

Permanența caracterului social al literaturii

Socialitatea fenomenului literar trebuie înțeleasă, deci, nu doar în raport cu condițiile vieții materiale și spirituale ale societății, cu dezvoltarea concretă a acesteia, esteticul însuși fiind rezultatul acestei determinări, ci și, sau poate mai mult, în determinismul său interior, în planul intratectic al fenomenului, aici atît obiectul cit și subiectul, atît actual reflectării artistice cit și rezultatul acestuia sînt determinate, funciar marcate de ansamblul vieții sociale și spirituale, de coordonatele spațio-temporale ale societății respective, de esența și sensul dezvoltării acesteia. Adoptînd astfel o idee fundamentală a cercetării noastre estetice din ultimul timp, care mai ales în acest domeniu al funcției sociale a artei și literaturii a obținut rezultate remarcabile, ca urmare a unei aplicări creatoare, la obiect, a materialismului dialectic și istoric, încercăm să deslușim caracterul social al literaturii mai ales în principalele elemente constitutive, intraestetic ale creației și opere literare.

În acest sens, în mod necesar acordăm prioritate aprecierii literaturii ca rod al creativității specifice umane, poate cea mai înaltă expresie particulară a acestei creativități, care, în esența și funcția ei, este adînc determinată și im-

pregnată organic de social, influențată de condițiile integrării omului în niște evidente forme de viață socială, cu toate implicațiile active ce decurg din aceasta. Manifestîndu-se plenar în procesul partiturii al manifestării artistice a lumii, creativitatea literar-artistice imprimă astfel literaturii în nuce caracterul său social, într-un complex causal propriu cunoașterii artistice, prin excelență manifestării libere a subiectivității artistice creatoare. Fîind astfel în cel mai înalt grad creatoare specific umane, literatura întreprindează intrinsec o socialitate organică, proprie condiției umane.

Lucrul acesta devine și mai evident, cînd ne referim la însuși obiectul literaturii, omul în ansamblul relațiilor sale sociale, în complexitatea detaliilor concrete ale vieții materiale și spirituale ale societății. Înglobînd elementele principale ale realității social-umane obiective, reflectate artistic în actual creației, însuși obiectul creației literare imprimă conținutul, esența și sensul literaturii socialitate în existențială. Tocmai preocupîndu-se de om în esența sa, ca cunoaștere artistică a lumii, literatura

Aurel Mihal

Continuare în pag. a 6-a

creaturi arhetipale cu funcții mito-poetice care imobilizează timpul și spațiul. Și ea ne mai gîndim la mamele eroilor, ale celor celebri sau necunoscuți, constelații magice care i-au crescut în cultul iubirii nemărginite față de patria patimilor noastre, față de datinile și graiul din străbuni. Ea însăși fiind o minune a păcii pe pămînt, intrucît maternitatea însemnă viață, iar viața înseamnă pace, mama este expresia însuflețită a concordiei și jubilației în fața misterelor firii, din umbra sinului său își lau zboar columbe albe, cu ochii de pietre scumpe scintiletoare, la izvoarele lacrimilor sale se învîntură ramul de mîșină cu flori mușate. Încă la sfîrșitul secolului trecut, într-un articol publicat în revista bucurăsteană „Femeia Română”, se făceau o seamă de considerații pătrunzătoare pe această temă care iată, după mai bine de un secol, izbutesc toluși să mai emfioneze: „Cine ar putea rezista femeii? Care împărat, care general, care diplomat ar putea rămîne surd lacrimilor și protestelor mamei sale, dacă cea ma-

Corneliu Vadim Tudor

Continuare în pag. a 7-a

65 de ani de la făurirea P.C.R.

Unitatea, independența și suveranitatea națională în gîndirea politică și activitatea Partidului Comunist Român

„PĂRINȚII NOSTRI NE-AU CONSERVAT LIMBA ȘI PĂMÎNTUL, NOUA NE ESTE DATĂ A COMPLETA UNITATEA NAȚIONALĂ...”

Istoria Partidului Comunist Român reprezintă o parte integrantă în cadrul istoriei zbuciumate și glorioase a poporului nostru, istorie a luptei necontenitate duse de generații de înaintași care s-au jertfit pentru propășirea patriei pe căi de libertate, de unitate națională și progres social.

În perspectiva apropiatei aniversări a fătării P.C.R., evenimentul politic petrecut în urmă cu 65 de ani, în mai 1921, dobîndeste semnificații deosebite, deoarece — ridicînd pe un plan superior aspirațiile de libertate socială și națională născute în trecut de masele populare — comunistii s-au dovedit legatari legitimi ai întregii moșteniri revoluționare a poporului nostru.

De altfel, însăși crearea partidului revoluționar al clasei muncitoare din România, în primăvara anului 1923, este rezultatul unui proces anterior de organizare și afirmare a proletariatului, proces care a început cu decenii în urmă, în condițiile dezvoltării forțelor de producție capitaliste, dezvoltare care, pe plan politic, și-a găsit expresia într-o suită de puternice mișcări sociale și naționale: revoluția din 1921 condusă de Tudor Vladimirescu, revoluția română de la 1948, Unirea Principatelor Române în 1859, curcerea independenței naționale depline în anul 1877. Iată de ce, încă de la apariția sa pe scena istorică a țării, clasa muncitoare, mișcarea socialistă ca exponentă a intereselor sale în plan politic și ideologic, a ținut să-și exprime nu numai legătura organică cu antemergetorii, cu cei ce au purtat prin timp steagul libertății sociale și naționale, dar și hotărîrea fermă de a duce spre împlinire impătiri acesteia aspirații. „Străbunii noștri — scria revista socialistă „Dacia vitorează” — ne-au conservat limba și pămîntul strămoșesc; părinții noștri, generațiunea care se duce, au făcut unirea, independența și mult lucrul pentru libertate. Acum a rîndul nostru; nouă ne este dat a completa unitatea națională, a întări libertatea și a face ca egalitatea să nu fie un van nău”.

Expontă politică și ideologică a intereselor masei muncitoare, mișcarea socialistă din România a afirmat ca un postulat teoretic de primă importanță ideea că unitatea și independența sînt atribute inalienabile ale națiunii, că pentru realizarea uneia și consolidarea ambelor nici un sacrificiu nu putea fi prea mare. De aceea, lupta pentru lichidarea asupririi naționale (fapt care presupunea realizarea prealabilă a unității naționale depline) s-a constituit pentru mișcarea muncitorească din România în datorie patriotică fundamentală, în țel pentru a

cărui atîngere principiile socialismului științific au devenit ghid al acțiunii concrete.

Este explicabil, ca urmare, faptul că angajarea României în primul război mondial (determinată de necesitatea realizării statului național unitar), a avut consensul mișcării muncitorești, socialiste. În baza acestui consens, a eforturilor încordate depuse de întreaga națiune s-a putut trece la înfăptuirea actului final al luptei pentru realizarea statului național unitar. Desfășurate larg în bătaia vîntului de libertate și unitate națională, flămurile proletare, alături de cele naționale, prezente la 1 Decembrie 1918 la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, care a votat în unanimitate unirea Transilvaniei cu România, au dat consistență și vigore deosebită acestui act istoric, care reprezenta chezia viitorului poporului român, deschizîndu-i posibilități largi de acțiune pentru înlăturarea exploatații capitaliste și curcerea în perspectivă, a libertății sociale.

Prin făurirea Partidului Comunist Român, la Congresul istoric din mai 1921, lupta revoluționară a clasei muncitoare s-a ridicat pe o treaptă calitativă superioară, cu implicații multiple în viața social-politică a țării. Aceasta deoarece Partidul Comunist Român a dovedit, prin puterea faptelor, că este forța politică în măsură să împlinescă aspirațiile generațiilor premergătoare.

dr. Olimpiu Matichescu

Continuare în pag. a 7-a

Elogiul științei

apartinem unei țări care-și rostește a mîndru în lume numele, adunat literar cu literă dintr-o istorie zbuciumată și de multe ori nedreptă. Și ne declarăm deschis, pe față, fiecare în parte și toți la un loc solidaritatea noastră cu țările care a cules sensurile mari și luminoase istoriei și ne încredințăm lumii moderne înalt, deplin, posesori de certitudini, slujitori ai acelei cauze care și-a contopit idealurile într-un singur gînd: comunismul.

Nu există document de partid în care tovarășul Nicolae Ceaușescu să nu facă referințe accentuate cu privire la îmbunătățirea organizării și îndrumării activității de cercetare științifică și pătrundem, fără dificultate, atît importanța problemei cit și faptul că nicio dată în tara noastră nu s-a adus un asemenea elogiu inteligent, nicio dată nu s-a exprimat cu mai multă limpezime o asemenea încredere în capacitatea activă și generoasă a gândirii românești. Prin glasul secretarului său general, partidului nostru demonstrază rolul excepțional al științei și al consecinței ei active — tehnica — în lumea contemporană, oferind documente de importanță istorică, menite să activeze, să stimuleze și să dirijeze spre scopuri foarte precise gîndirea, energia, pasiunea, talentul — potentialul spiritual al patriei. „Progresul continuu al științei” — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — devine astăzi o puternică forță materială de producție — are o importanță vitală pentru însuși succesul opere istorice de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre noi culmi de progres și civilizație. Construirea societății noastre în epoca celor mari mari descoperiri ale științei și tehnicii, a desfășurării furtivoase a revoluției tehnico-științifice contemporane. Aceasta mare operă constructivă nu se poate realiza decît pe baza celor mai avansate cercetări ale cunoașterii umane. Societatea socialistă și comunistă trebuie să fie societatea celei mai înalte productivități, a celei mai raționale organizări a producției și a vieții sociale, a celei mai înalt nivel de civilizație materială și spirituală”.

Intr-adevăr, construirea socialismului și comunismului presupun însușirea totalității cunoștințelor științifice, a tot ceea ce a creat mai înalțat cunoașterea umană, pe de o parte, și dezvoltarea continuă, îmbogățirea permanentă a acestui tezaur, pe de altă parte. Aceasta este necesitatea obiectivă, deoarece socialismul și comunismul sînt înstrucțurabile unitate cu știința ca mișcare, teorie și ordine; socialismul intrucipează știința și se sprijina pe știință. Înțelegînd rolul pe care știința îl îndeplinește în edificarea socialismului multilateral dezvoltat și a comunismului, în soluționarea problemelor cardinale cu care se confruntă omenirea contemporană, Partidul Comunist Român a desfășurat o tot mai cuprînzătoare, complexă, și profundă activitate de cercetare științifică, de studiere a proceselor, raporturilor și fenomenelor tehnice, economice, politico-ideologice și sociale ce au dat și dau conținut istoriei naționale și universale. Știința nu poate evolua în sfere pure, obsesia unor revoluții științifice „în sine”, poate transforma supra-umanul în inuman. O contribuție fundamentală a gîndirii politice românești este tocmai legarea științei de nevoile practice ale societății, a faptului că formulele ei trebuie plantate în spațiu, că jus-

St. Popescu

Continuare în pag. a 7-a

EMINESCU: «Opere» vol. XIII

VII

Chestiunea nu este de a-l justifica pe Eminescu ca istoric, ci de a dezvălui modernitatea gândirii lui atât cind se aplica asupra istoriei sociale prezente, cit și asupra celei trecute...

opuse și paralele: domni buni și domni răi, repartizări astfel după vederile democratice ale lui Eminescu...

cală, precisă, nu ține seamă de interese boierești, nu înfăntăză „rumânia”, care exista dinainte, și nu roșește pe nimeni, nici pe român, care era...

Se știa că Tudor Vladimirescu a fost cu „nordul” și nu cu „tagma jefitorilor”, iar demagogia liberă avea pe buze lozincă „nordului”...

M. Ungheanu

lechia făcută în Incandescență (poeta a lăsat în afară marea majoritate a textelor sacrificate momentelor și conjuncturilor)...

Paul Dugneanu

VIATA CARTILOR

POEZIE

DISCRETIE SI LUCIDITATE

Otilia Nicolescu Spectacol Imaginar

Lucidă, temperindu-și pornirile sentimentale, dintr-o dispoziție care ar putea trece drept ușor a-naltă, aceste poezii Otiliei Nicolescu...

zic. Discursul liric este această certitudine în rosturile vîdeace ale imaginii poetice, în rosturile imaginarii de a crea un echilibru în interior și exterior...

Coștin Tuchilă Otilia Nicolescu: „Spectacol interior”, Editura „Eminescu”, 1985.

VITALITATEA IMAGINAȚIEI POETICE

Poemele cuprins în volumul al doilea al Angelei Nache sunt poezii lirice ale sensibilității feminine...

CRITICĂ

O EXEGEZĂ DE CONSOLIDARE

După un promițător volum dedicat prozei argeziene, Mariana Ionescu reconstituie cu acuratețe stilistică și priză la obiect, universul tematic și atmosfera sentimental-contemplativă a operii lui Zaharia Stancu...

Mariana Ionescu: „Introducere în opera lui Zaharia Stancu”, Editura „Minerva”, 1985.

VIOLETA ZAMFIRESCU: «Incandescență»

Antologie de autor, corectă și alcătuită cu simț critic este volumul Incandescență, care se infuzivă în respirația...

Din caruselul respectiv poezia Violetei Zamfirescu este, bineînțeles, exclusiv de desăvîșire. Poate mai firească este încadrarea în filonul liricii feminine...

BREVIAR

„ITINERAR PRIN ANOTIMP”, Tată un simonah, substituitul „caldiscop” jurnalistic pentru care se infuzivă în respirația...

Astfel de „anotimpuri ale patriei” stau înălțuri de reportaje ale vieții planetei, în prim de text: O planetă unde românii sînt prezenti...

Catagraf

Schiță de portret

paginile de față fac parte dintr-o lucrare predată editurii Kriterion și vor constitui prima apariție, în traducere românească a poezilor lui Ștefan Tcacu, scriitor de naționalitate ucraineană din țara noastră, coleg de generație cu cel care a scris „Moștele căprioare” și unul din devotații slujitori ai liricii noastre contemporane.

S-a născut la 13 ianuarie 1936, într-o familie de țărani din lată în flu, în comuna Danila din județul Suceava, unde a învățat școala elementară, după care, terminând în 1954 liceul teoretic în limba ucraineană din orașul Sighetul Marmăției, s-a stabilit în București spre a-și desăvîși instrucția universitară.

Din acea vreme datează și prima noastră intrinsecă.

Era în perioada marelui freemăt revoluționar al anilor de după Eliberare, cînd pe fundatura noi ale patriei mulți din tinerii scriitori care participaseră cu arma în mină pe frontul antifascist schimbau vestonul de militar cu salopeta de brigadier pentru a întîmpina scurțarea unui deceniu de cea mai fierbinte și memorabilă vară a istoriei noastre.

Pentru scriitorii care, asemenea lui Mihai Dragomir, au trăit în „clocotul genezei” sau și-au dăruit versul „în miezul unui ver aprins” ca Nicolae Labis, desigur că evocarea acelu deceniu are o semnificație cu totul opusă tendinței de zugrăvire în culori morhoretă a trecutului, devenită obsesie a unor prea bogați critici de astăzi.

Sub semnul Poeziei și al Revoluției, la masa adevăratei prietenii literare, nu știu cine mi-l aduce într-o bună zi și pe Ștefan Tcacu. „Ne-astîmpăratul hoho!” (porecla și-o datoră exuberanței juvenile cu care se manifesta uneori în discuții) poate că venise și singur. Oricum, ceea ce avea să ne apropie era pasunea comună pentru Taras Șevcenko, marele bard al ucrainenilor, a cărui operă poetică începusem s-o traduc în românește, fiind ajutat nu o dată, în descifrarea textelor, de sprîmîl competent al lui Ștefan Tcacu. Îl bănuiam, de altfel, student la „filologia slavă”, dar mă înșelam. Tînărul „slavist” optînd pentru „polittehnică”, urma facultatea de electronică și telecomunicații, obținînd la absolvire diploma de inginer, calitate în care își exercită și azi profesunea. În cadrul unei întreprinderi de automatizări și semnalizări feroviare.

Deși nu-și desconfira înclinația către scris, eram convins că e bîntuit de această patimă. Și

nu mă înșelam: curînd îmi era dat să-l întîlnesc numele semnificativ original și traduceri din poezia română în paginile ziarului „Nouă Vîk” care apare în limba ucraineană la București.

Dar dacă primele zăbieri lirice poetul și le-a încredințat, încă de pe băncile liceului, unei gazete, debutul lui editorial avea să-l conștientizeze mult mai tîrziu, abia prin 1971, cînd editura Kriterion i-a tipărit volumul de versuri „Cer despăcat”. De atunci și pînă azi, sub ezida aceleiași generoase editurii, i-au mai apărut următoarele titluri: „Anii de uceniele” (poezii, 1973), „Constelația străbunilor” (nuvele, 1975), „Timp fără timp” (poezii, 1976), „Surisul lumii” (poezii, 1976 — volum distinct cu Premiul Uniunii Scriitorilor), „Anotimpul nîmănului” (roman, 1978 — lucrare premiată de Fundația literară „Ivan Franco” din Chicago), „Suflet nomad” (poezii, 1980), „Călătorie în eternitate” (poezii, 1982 — volum pentru care obține pentru a doua oară Premiul Uniunii Scriitorilor), „Fresce” și „Caleidoscop” (proză, 1984).

Asadar, într-un scurt răgaz de timp, o vastă activitate publicistică și un bogat fișier bibliografic, însumînd zece cărți tipărite, aceasta fiind cea de-a unsprezecea și totodată prima în traducere românească, la realizarea căreia contribuția esențială aparține prestigiosului condei al poetului Andrei Ciurunga.

O coincidență fericită face ca în anul de apariție al cărții, autorul tradus să păsăască pragul unei jumătăți de secol de viață.

Rivna tălmăcitorilor de a-i fi transpus stihurile din graul Cobzaruului în graul Lucafeărului, trebuie înțeleasă, sub acest semn jubilar, ca un omagiu de dragoste și prețuire, adus fratelui sărbătorit și totodată ca un dar făcut cititorilor cărora li se deschide o poartă spre lumea de armonii și metafore a unui poet legat cu toată ființa sa de plaiul natal, care este și patria cîntecelor sale.

„Așa cum singur ne-o mărturisese în aceste versuri de o emoționantă rezonanță testamentară:

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins simțirea glas. Aici lupt pe ceruri și steaua mea de bine. Eu României mele de-a pururea îl las. Tot ce-am avut pe lume mai scump și bun în mine.

Victor Tulbure

Aici, în România, mi-a prins

VASILE VOICULESCU

V. Magicul doctrinar-„realist“ (4)

Realitatea este... numitul Lup Sur se arată pe cit de necruțat...

— Ce să fie preafințite... Câtă vreme n-avem pușcă...

— Apoi nu-i așa... îi dojenea săbînului. Știti că nu avem îngrădindu-l să ținem armă...

— Ceabă, răspundea ei cu îndrăzneală. E cu osbire o spurcăciune de lup mare și sur, mester și mlădios ca Satana...

— Dar cine? La ce-i mai înțefi?

— Cine?.. bodogăneau ei. Cine nu suflă, dar încă să mai latre... Doar că nu dau din cozi și nu se bucură...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

Se înțelege, deocamdată marea derută provocată de asemenea întâmplare...

istorie în imagini a literaturii române contemporane

Văzută de Ion Cucu

„ediție specială“ de 8 Martie a rubricii: colegile noastre de la „Lucafaurul“: Anca Hârșan, Emilia Cîrjan, Sabina Dragănel și Ingrid Fulga.

Permanența caracterului social al literaturii (II)

Urmare din pag. I

capătă în mod firesc un profund caracter social, care este, în fond, al esenței umane, al devenirii acesteia, condițiilor sociale...

„Dar îndată după zăgăzirea minunilor se ivi lupul. Până atunci turmele mânăstirii nu prea fuseseră vămuite de fiare...

„Dezbărat ca de niște cusururi de acele scări în afară ale aducului, izbutise să-și astupe spărturile făcute în alcătuirea lui de maiul berbecului și să se dreagă. Dar îndată după zăgăzirea minunilor se ivi lupul. Până atunci turmele mânăstirii nu prea fuseseră vămuite de fiare...

Mihai Takacs : „Luminiișul“

obiect, ci și ca subiect al raportului cunoașterii artistice, al însușirii estetice a lumii, este deosebită, expresia ansamblului relațiilor sociale ce-i determină esența și împlinirea, ce-i orientează și-i fortifică talentul...

În acest context își găsește afirmarea și atitudinea estetică, concepția ideologică-artistică a subiectului, ca element constitutiv al creației și operii literare.

implicat organic însăși gândirii artistice, simțului estetic și expresiei specifice a fiecărui stil literar, propriu fiecărui subiect. Socialitatea subiectivității artistice se remarcă așadar în însuși funcția prometică a fanteziei creatoare...

Menținându-ne mai departe în acest plan intrastetic al creației literare, observăm că literatura este înțărț caracterul social până și de mijloacele și metodele artistice folosite; fapt explicabil prin pronunțatul lor grad de determinare socială...

Socialitatea specifică a literaturii este, în sfârșit, întregită și de caracterul deosebit social al finalității creației literare, reprezentate în ultima instanță tot de om, acesta fiind deopotrivă obiectul și obiectivul central al literaturii...

Așadar, ca formă a conștiinței sociale și creație specifică umană, literatura este și socială prin însăși natura, structura, sensul și semnificația esenței sale. Socialul nu este prin el însuși literatură; dar literatura nu poate exista fără a-l avea ca element constitutiv al esenței sale...

Chinuitoarele măști

Începuseră să povestesc mai demult un om mină molie, fără snăgă, molie și lăsa a devenit dintr-o greșală o mină curajoasă, cutezătoare, puternică și poruncitoare...

La filologie, unde eram student, se țineau sefite fără cap dar cu coadă lungă. Una dintre ele a durat aproape o zi întreagă. Noaptea n-o mai pun la socoteală. Omului, ridicolul, patetismul, acuzele și retracțiile s-au suprapus cu drama atenționare de proporții mai mici sau mai mari...

Tirziu sau devreme — cum vrem să o luăm, pentru că era aproape dimineață, s-a trecut la sancționarea impunctualilor. Se nota rapid și în unanimitate pedepșa propusă (impusă) deoarece un cadru universitar cu funcție de răspundere avertizase tîios că cei care vor lipsi la primele ore de la cursuri sau seminarii vor fi exmatriculați...

Au venit timpurile sociale și socialiste drepte și fîrtești abuzurile și obtuzitățile au fost curmate treptat, operele și lucrările autentice valoroase au fost repuse la locul lor...

Acum, secolul S.R., studentul cu mina amorfizată și adormită rămășiță singulară și potrivnică abuzurilor și „pumnilor de vedere“ de odinoară — ca să mă folosesc de o formulare a unui mare prozator și critic contemporan — a devenit un erou. Sau aproape. Oricum, se spunea că avusesse curajul alădății...

după terminarea facultății — deși avind calificative comode și călduț de vindecător într-un post de răspundere destul de nepotrivit pentru pregătirea și capacitatea lui. Dar și aici a trebuit să arboreze o mască a înțelegerii larg deschise. El făcea parte din acea categorie sau serie de oameni — din ce în ce mai rară și mai subțiată căroră datorită unei îndrăzneții a lor sau a unei erori unice ori repetate, subiective sau colective (în cazul „erou-ului“ meu — și una și alta) au greșit sau li s-a greșit măsura socială potrivită și odată ajuns pe o treaptă sau alta a ierarhiei sociale înepănate...

„Dar să fim drepti și exacti. Ei, purtătorii acestor măști vătuite vremelnic au totuși drama lor. Ei țipa autoritar dar sint de fapt înspăimîntați, glumesc opintit și bont, dar sint triști și acri, aplică apăsat ștampila dar sint înspăimîntat nevoinici. Le e teamă de ochii atenți și nemilos ai ambianței colective, care le amăgesc măștile unorei cu pielea obrazului cu tot. Așa s-a întimplat și cu acest S.R., care, pînă la urmă, a ajuns un funcționar oarecare, mergînd, totuși, trufaș și agitat cu servieta burdușată intimidant (scootea el), servietă în care ținea hîrtii gălbuițe și fără roșmă și pachetele de de-ale gurii. Poate părea ciudat, dar așa e, retrograda, de fapt așezarea lui la locul convenit, după șocul firesc, îi dase brusc o poftă de mîncare grozavă, devenise hulaiv, fîsc și bagedu... Insa, așa cum adică s-a spus, extremele se ating. Cunoșc un caz aparent asemănător dar cu o linie optică și caracterologică răsturnată. Se petrece și într-un cadru cu totul deosebit. Într-un sat de dealuri un grup de oameni mai cu „stînsură“ și influență decît ceilalți au intrat mai tirziu și mai anevoie în c.a.p. Au intrat și au pînă să le fie șef de brigadă (zootehnic), un tînar, unul Onciă parcă. Pe acest tînar îl cunoșteam bine. Mi avuseseră de multe ori „cu zua“, „cu ruptul“ ori „în parte“ pe pogoanele lor. Acesta era un flăcău robace, ascultător, cumsecade și avea mai tot timpul un suris mic și parcă o ironie plăpîndă care-i unduia fața. (De fapt, totul pornea de la faptul că avea un dinte imbricat în nichel care odată descoperit îl alcătuia un zîmbet împede, luminos, supus și înviorător). Adunarea generală a ridicat palmele și a aprobat prezența lor, cum mirat, dar a aprobat. Mina aceea de oameni asculta de Onciă pentru că și el asculta de ei, deoarece îndemnul și povețele lor erau potrivite și înțelepte. Lucrurile mergeau bine și lin, brigada era unită și fruntașă. Dar, de fapt, ei se jucau, îl disprețuiau pe băiat în ascuns, dar îl ascultau și se supuneau deoarece în fapt ascultau propriile lor păreri și îndreptări. Dar jocul n-a durat prea mult. Onciă a venit cu niște idei și propuneri personale la fel de bine măsurate ca și ale lor, dar parcă altfel. Ei, la început, au rămas buimaci, apoi s-au înconținat și l-au încercat pe băiat cu reproșuri: — Păi, mă Onciă, așa vorbim și nu ne învoim? Noi te creștem, te lumîmăm, și tu? — Ce, nu e bine să mutăm linia de decolii din grajd altfel? se mira Onciă. — Ba e bine... dar, protestau moale oamenii... și pînă la urmă ascultarea lor aparentă, de o ironie drapală, s-a schimbat într-o supunere adevărată, fără tocmești și crinchi. Ei și-au dat seama că băiatul a crescut social, și-a descoperit esența și valoarea. S-au resemnat treptat și au avut revelația la început pînzășă: apoi bucuroasă a unui conducător-capabil construit de ei. „Stăpînești într-un om ceea ce ai modificat“, scria cineva undeva, nu mai știu unde, așa că lor, vechi și chibzuiti gospodari, le rămînea mulțumirea poate mică, dar tot mulțumirea se cade să se numească, că gospodăresc bine o parte din viața și devenirea lui Onciă. Am amănunțit acest caz, deoarece, cred, el luminează și realizează un alt aspect al dialogului dintre colectivitatea socialistă și aparentă, acela a dinamitării, dinamizării și valorificării resurselor umane latente, care se ignoră dar care, odată descoperite, dinamizate și valorificate, cunosc ascensiuni de o reală și complexitate frumoasă.

Mihai Takacs : „In baltă“

REVISTA REVISTELOR

Revista de istorie și teorie literară

Cea mai de seamă contribuție emisă în cuprinsul anchetei, destul de discutabilă în altfel (ca și alte inițiative, de strictă observanță, ale acestei publicații) privitoare la „vocația europeană a culturii române“ este aceea apărută în nr. 1/1985 (tipărit cu intîrziere, față de momentul cronologic) și semnată de Dan Zamfirescu. Este o admirabilă sinteză a ideilor pe această temă ale cunoscutului istoric literar român, care și-a clădit, de altfel, opera în urmarea unei asemenea obsesii. Ceea ce formulează aici Dan Zamfirescu are, prin formule memorabile, înfățișarea unei recapitulări de etapă culturală și, de asemenea, pe aceea a unui program cultural. Ce ar fi, așadar, „vocația europeană“? „Această vocație — răspunde Dan Zamfirescu — emană din însăși natura culturii române“, care este, adaugă el, „cultura europeană cea mai bine adaptată spre a înfăptui Europa esenței și permanenței europene“ spre a antrena un mare curent de construcție europeană pe temelii valorilor umaniste definitorii pentru continent. Este, de asemenea, expresia unei istorii de îndemnări endogene și care trebuie reformulată, prin formulări originale. Acesta ar fi, crede D. Zamfirescu, cu dreptate, două „perioade esențiale“: războiul de 200 de ani cu Imperiul otoman, de la Mircea cel Bătrîn la Mihai Viteazul, cînd apare prezentă și conștiința europeană a românilor și, apoi, afirmarea decisivă a vocației noastre europene, pornind de la Mihai Viteazul și pînă azi. Este perioada în care, zice inspirat autorul, românii scriu „dăgîni strălucite de istorie europeană“. Dar literatura română? Ea ilustrează teze mai vechi ale lui Dan Zamfirescu, privitoare la o „trecere Europeană“, unde românii sînt prezenți în chip estetic. Este Europa unei tradiții străvechi, peste care, ca materie a venit Bizanțul. E, de altfel, și tema care îl preocupă acum pe istoricul literar, înțelegînd prin aceasta o definiție mai apropiată de adevăr a „personalității literaturii române“. El se dovedește, fără de îndo-

lui“ meu — și una și alta) au greșit sau li s-a greșit măsura socială potrivită și odată ajuns pe o treaptă sau alta a ierarhiei sociale înepănate...

„Dar să fim drepti și exacti. Ei, purtătorii acestor măști vătuite vremelnic au totuși drama lor. Ei țipa autoritar dar sint de fapt înspăimîntați, glumesc opintit și bont, dar sint triști și acri, aplică apăsat ștampila dar sint înspăimîntat nevoinici. Le e teamă de ochii atenți și nemilos ai ambianței colective, care le amăgesc măștile unorei cu pielea obrazului cu tot. Așa s-a întimplat și cu acest S.R., care, pînă la urmă, a ajuns un funcționar oarecare, mergînd, totuși, trufaș și agitat cu servieta burdușată intimidant (scootea el), servietă în care ținea hîrtii gălbuițe și fără roșmă și pachetele de de-ale gurii. Poate părea ciudat, dar așa e, retrograda, de fapt așezarea lui la locul convenit, după șocul firesc, îi dase brusc o poftă de mîncare grozavă, devenise hulaiv, fîsc și bagedu... Insa, așa cum adică s-a spus, extremele se ating. Cunoșc un caz aparent asemănător dar cu o linie optică și caracterologică răsturnată. Se petrece și într-un cadru cu totul deosebit. Într-un sat de dealuri un grup de oameni mai cu „stînsură“ și influență decît ceilalți au intrat mai tirziu și mai anevoie în c.a.p. Au intrat și au pînă să le fie șef de brigadă (zootehnic), un tînar, unul Onciă parcă. Pe acest tînar îl cunoșteam bine. Mi avuseseră de multe ori „cu zua“, „cu ruptul“ ori „în parte“ pe pogoanele lor. Acesta era un flăcău robace, ascultător, cumsecade și avea mai tot timpul un suris mic și parcă o ironie plăpîndă care-i unduia fața. (De fapt, totul pornea de la faptul că avea un dinte imbricat în nichel care odată descoperit îl alcătuia un zîmbet împede, luminos, supus și înviorător). Adunarea generală a ridicat palmele și a aprobat prezența lor, cum mirat, dar a aprobat. Mina aceea de oameni asculta de Onciă pentru că și el asculta de ei, deoarece îndemnul și povețele lor erau potrivite și înțelepte. Lucrurile mergeau bine și lin, brigada era unită și fruntașă. Dar, de fapt, ei se jucau, îl disprețuiau pe băiat în ascuns, dar îl ascultau și se supuneau deoarece în fapt ascultau propriile lor păreri și îndreptări. Dar jocul n-a durat prea mult. Onciă a venit cu niște idei și propuneri personale la fel de bine măsurate ca și ale lor, dar parcă altfel. Ei, la început, au rămas buimaci, apoi s-au înconținat și l-au încercat pe băiat cu reproșuri: — Păi, mă Onciă, așa vorbim și nu ne învoim? Noi te creștem, te lumîmăm, și tu? — Ce, nu e bine să mutăm linia de decolii din grajd altfel? se mira Onciă. — Ba e bine... dar, protestau moale oamenii... și pînă la urmă ascultarea lor aparentă, de o ironie drapală, s-a schimbat într-o supunere adevărată, fără tocmești și crinchi. Ei și-au dat seama că băiatul a crescut social, și-a descoperit esența și valoarea. S-au resemnat treptat și au avut revelația la început pînzășă: apoi bucuroasă a unui conducător-capabil construit de ei. „Stăpînești într-un om ceea ce ai modificat“, scria cineva undeva, nu mai știu unde, așa că lor, vechi și chibzuiti gospodari, le rămînea mulțumirea poate mică, dar tot mulțumirea se cade să se numească, că gospodăresc bine o parte din viața și devenirea lui Onciă. Am amănunțit acest caz, deoarece, cred, el luminează și realizează un alt aspect al dialogului dintre colectivitatea socialistă și aparentă, acela a dinamitării, dinamizării și valorificării resurselor umane latente, care se ignoră dar care, odată descoperite, dinamizate și valorificate, cunosc ascensiuni de o reală și complexitate frumoasă.

— Păi, mă Onciă, așa vorbim și nu ne învoim? Noi te creștem, te lumîmăm, și tu? — Ce, nu e bine să mutăm linia de decolii din grajd altfel? se mira Onciă. — Ba e bine... dar, protestau moale oamenii... și pînă la urmă ascultarea lor aparentă, de o ironie drapală, s-a schimbat într-o supunere adevărată, fără tocmești și crinchi. Ei și-au dat seama că băiatul a crescut social, și-a descoperit esența și valoarea. S-au resemnat treptat și au avut revelația la început pînzășă: apoi bucuroasă a unui conducător-capabil construit de ei. „Stăpînești într-un om ceea ce ai modificat“, scria cineva undeva, nu mai știu unde, așa că lor, vechi și chibzuiti gospodari, le rămînea mulțumirea poate mică, dar tot mulțumirea se cade să se numească, că gospodăresc bine o parte din viața și devenirea lui Onciă. Am amănunțit acest caz, deoarece, cred, el luminează și realizează un alt aspect al dialogului dintre colectivitatea socialistă și aparentă, acela a dinamitării, dinamizării și valorificării resurselor umane latente, care se ignoră dar care, odată descoperite, dinamizate și valorificate, cunosc ascensiuni de o reală și complexitate frumoasă.

— Păi, mă Onciă, așa vorbim și nu ne învoim? Noi te creștem, te lumîmăm, și tu? — Ce, nu e bine să mutăm linia de decolii din grajd altfel? se mira Onciă. — Ba e bine... dar, protestau moale oamenii... și pînă la urmă ascultarea lor aparentă, de o ironie drapală, s-a schimbat într-o supunere adevărată, fără tocmești și crinchi. Ei și-au dat seama că băiatul a crescut social, și-a descoperit esența și valoarea. S-au resemnat treptat și au avut revelația la început pînzășă: apoi bucuroasă a unui conducător-capabil construit de ei. „Stăpînești într-un om ceea ce ai modificat“, scria cineva undeva, nu mai știu unde, așa că lor, vechi și chibzuiti gospodari, le rămînea mulțumirea poate mică, dar tot mulțumirea se cade să se numească, că gospodăresc bine o parte din viața și devenirea lui Onciă. Am amănunțit acest caz, deoarece, cred, el luminează și realizează un alt aspect al dialogului dintre colectivitatea socialistă și aparentă, acela a dinamitării, dinamizării și valorificării resurselor umane latente, care se ignoră dar care, odată descoperite, dinamizate și valorificate, cunosc ascensiuni de o reală și complexitate frumoasă.

Mihai Takacs : „La marginea pădurii“

„Dar să fim drepti și exacti. Ei, purtătorii acestor măști vătuite vremelnic au totuși drama lor. Ei țipa autoritar dar sint de fapt înspăimîntați, glumesc opintit și bont, dar sint triști și acri, aplică apăsat ștampila dar sint înspăimîntat nevoinici. Le e teamă de ochii atenți și nemilos ai ambianței colective, care le amăgesc măștile unorei cu pielea obrazului cu tot. Așa s-a întimplat și cu acest S.R., care, pînă la urmă, a ajuns un funcționar oarecare, mergînd, totuși, trufaș și agitat cu servieta burdușată intimidant (scootea el), servietă în care ținea hîrtii gălbuițe și fără roșmă și pachetele de de-ale gurii. Poate părea ciudat, dar așa e, retrograda, de fapt așezarea lui la locul convenit, după șocul firesc, îi dase brusc o poftă de mîncare grozavă, devenise hulaiv, fîsc și bagedu... Insa, așa cum adică s-a spus, extremele se ating. Cunoșc un caz aparent asemănător dar cu o linie optică și caracterologică răsturnată. Se petrece și într-un cadru cu totul deosebit. Într-un sat de dealuri un grup de oameni mai cu „stînsură“ și influență decît ceilalți au intrat mai tirziu și mai anevoie în c.a.p. Au intrat și au pînă să le fie șef de brigadă (zootehnic), un tînar, unul Onciă parcă. Pe acest tînar îl cunoșteam bine. Mi avuseseră de multe ori „cu zua“, „cu ruptul“ ori „în parte“ pe pogoanele lor. Acesta era un flăcău robace, ascultător, cumsecade și avea mai tot timpul un suris mic și parcă o ironie plăpîndă care-i unduia fața. (De fapt, totul pornea de la faptul că avea un dinte imbricat în nichel care odată descoperit îl alcătuia un zîmbet împede, luminos, supus și înviorător). Adunarea generală a ridicat palmele și a aprobat prezența lor, cum mirat, dar a aprobat. Mina aceea de oameni asculta de Onciă pentru că și el asculta de ei, deoarece îndemnul și povețele lor erau potrivite și înțelepte. Lucrurile mergeau bine și lin, brigada era unită și fruntașă. Dar, de fapt, ei se jucau, îl disprețuiau pe băiat în ascuns, dar îl ascultau și se supuneau deoarece în fapt ascultau propriile lor păreri și îndreptări. Dar jocul n-a durat prea mult. Onciă a venit cu niște idei și propuneri personale la fel de bine măsurate ca și ale lor, dar parcă altfel. Ei, la început, au rămas buimaci, apoi s-au înconținat și l-au încercat pe băiat cu reproșuri: — Păi, mă Onciă, așa vorbim și nu ne învoim? Noi te creștem, te lumîmăm, și tu? — Ce, nu e bine să mutăm linia de decolii din grajd altfel? se mira Onciă. — Ba e bine... dar, protestau moale oamenii... și pînă la urmă ascultarea lor aparentă, de o ironie drapală, s-a schimbat într-o supunere adevărată, fără tocmești și crinchi. Ei și-au dat seama că băiatul a crescut social, și-a descoperit esența și valoarea. S-au resemnat treptat și au avut revelația la început pînzășă: apoi bucuroasă a unui conducător-capabil construit de ei. „Stăpînești într-un om ceea ce ai modificat“, scria cineva undeva, nu mai știu unde, așa că lor, vechi și chibzuiti gospodari, le rămînea mulțumirea poate mică, dar tot mulțumirea se cade să se numească, că gospodăresc bine o parte din viața și devenirea lui Onciă. Am amănunțit acest caz, deoarece, cred, el luminează și realizează un alt aspect al dialogului dintre colectivitatea socialistă și aparentă, acela a dinamitării, dinamizării și valorificării resurselor umane latente, care se ignoră dar care, odată descoperite, dinamizate și valorificate, cunosc ascensiuni de o reală și complexitate frumoasă.

— Păi, mă Onciă, așa vorbim și nu ne învoim? Noi te creștem, te lumîmăm, și tu? — Ce, nu e bine să mutăm linia de decolii din grajd altfel? se mira Onciă. — Ba e bine... dar, protestau moale oamenii... și pînă la urmă ascultarea lor aparentă, de o ironie drapală, s-a schimbat într-o supunere adevărată, fără tocmești și crinchi. Ei și-au dat seama că băiatul a crescut social, și-a descoperit esența și valoarea. S-au resemnat treptat și au avut revelația la început pînzășă: apoi bucuroasă a unui conducător-capabil construit de ei. „Stăpînești într-un om ceea ce ai modificat“, scria cineva undeva, nu mai știu unde, așa că lor, vechi și chibzuiti gospodari, le rămînea mulțumirea poate mică, dar tot mulțumirea se cade să se numească, că gospodăresc bine o parte din viața și devenirea lui Onciă. Am amănunțit acest caz, deoarece, cred, el luminează și realizează un alt aspect al dialogului dintre colectivitatea socialistă și aparentă, acela a dinamitării, dinamizării și valorificării resurselor umane latente, care se ignoră dar care, odată descoperite, dinamizate și valorificate, cunosc ascensiuni de o reală și complexitate frumoasă.

— Păi, mă Onciă, așa vorbim și nu ne învoim? Noi te creștem, te lumîmăm, și tu? — Ce, nu e bine să mutăm linia de decolii din grajd altfel? se mira Onciă. — Ba e bine... dar, protestau moale oamenii... și pînă la urmă ascultarea lor aparentă, de o ironie drapală, s-a schimbat într-o supunere adevărată, fără tocmești și crinchi. Ei și-au dat seama că băiatul a crescut social, și-a descoperit esența și valoarea. S-au resemnat treptat și au avut revelația la început pînzășă: apoi bucuroasă a unui

Universul absurdului vesel

Excelentă antologie, cuprinzătoare, dar cu gust acut, beneficiind de un ireproșabil aparat critic, a întocmit G. Plăeșcu din opera lui Charles Dickens*. Sint aici bucăți din *Schitele lui Baz*, din romanele mai importante sau mai puțin importante. Lucrul cel mai demn de luat în seamă mi se pare a fi acela că antologatorul e posesor a unei depline științe de a face legăturile necesare, de a stabili adomna unui alt Cuvier, așezăse lipsă ale scheletului unei gigantice alcătuirii. Toată opera lui Dickens se poate întui fie și numai din lectura pasajelor cărții căreia G. Plăeșcu, în este, într-o anumite accepție de fond, autor. Căci felul cum sint fragmentele selectate și așezate este, după alți permise să „adulmece” nu doar ceea ce ar urma în roman, textul cutăturii roman în rîndurile ce succed paginile alese pentru antologie. Se conturează la lectură, din elemente disparate, imaginea unei Comedii Umane dickensiene. Și fiindcă a venit vorba de termenul de „Comedie Umană”, trebuie observat că el este mai potrivit pentru a cataloga universul epic al romancierului englez. La Dickens, fizionomie apăsă individualizată, mereu agitate, învirmind-se de la-colo-a-lungă la un perpetuu carambol. La Balzac imaginea globală, sintetică ar fi aceea a alcătuirii ce se însușează una altele pentru a da o simfonie completă a energiei dezlănțuite.

Cum se întîmplă la oglinzile deformatoare prin care ție dat unora să vezi în chip slăbit figura gîngășă, în chip grandios o aripă grotescă etc. dar, în anumite unghiuri alesești fapturi se vede cum sint în realitate prin pana lui Dickens fiecare din personaje, dobîndite ba un ce efervescent, ridicol, grandios, anxios, ba îl caracterizează o contemplativă flegmatică a datului sfervescent grandios etc., al celorlalți. Într-un cuvînt, viziunile dintr-o masă fogătoare interesată la Dickens, în timp ce la Balzac e strivitoare senzația de foggăială a masei.

Teoria lui Călinescu privind deosebirea între personajul de nivel — construit pe o singură dimensiune, stereotip în esența lui, și chipul — prin continut repetitiv, numărul și ce de roman — complex, care cunoaște prin însăși datele lui native devenirea — își dovedește încă o dată relativitatea. Căci personajele lui Dickens aparțin unui univers românesc global (care integrează *Baz* și povestirile digresive din *Documentele...*). Toți, caracteristici lui sint tipice pentru personajul de nivel (în accepția călinesciană). Căci ele sint prin excelență lineare, Sir Leicester are încontinuu o altitudine contemplativă cordial-disprețuitoare meditănd la importanța sa în lume, mereu ceremonios în respingerea afoniturilor pe care consideră că i se aduc, elegant, fals, agreabil, decrepit cu distincție, găunos. Pe această coardă personajul își joacă fără variații rolul. Podsnap din *Frietenele noastre* comun este în fiecare clipă infatșat și apocriptic. O jovialitate în emisie fără pauză îl caracterizează, provenită din desăvîșită absența a indoliilor că în eșafodajul construit de el, în orice tip de problemă, ar putea exista o fisură. El face confuzii grosolane și zîmbește imperturbabil cînd în cunoștință de ele, justificînd de propria infalibilitate. Există un formidabil gest care îl rezumă: Podsnap vorbește (la o masă oferită de parvenitul Veneering) unui oaspete francez cum te-ai adresa unei vîetuitoare inferioare, ruginind-se parcă de presăpusa rusine în care a căzut, și de a naționalitate engleză. Constinta netulburată de „buric al pămîntului” nu părăsește o secundă personajul.

Prezența unei unice dominante e de regăsit cu atîtă consecvență și intensitate la făturlile dickensiene încît citare doamnă Clippins venită ca marșă în procesul Bardell-Pickwick figurește, în favoarea „victimelor” obișnuite fiind, fără îndoială, să turuie în fiere ceas al vîetii ei la aceleași fraze, se trezește pâlăvrăgînd în fața instanței tot despre treburile ei casnice zilnice.

Cel mai puternic personaj al lui Dickens, Mr. Wilkins Micawber, e conceput pe o masă aparentă ondulă permanentă. Fiindcă Mr. Micawber trece de la duioșie la disperare și de la disperare la voioșie într-o mișcare de du-te-venio imediat previzibilă, care constituie nota dominantă a personajului (mai bine spus, nota unică tradusă printr-o multitudine de variații).

Și totuși, este vorba mereu de personaje de roman, a căror pregnanță se datorează și unei indiscutabile complexități, alta însă decît ceea ce se înțelege indeosebi prin acest termen. Căci nu este vorba de trăsături multiple, uneri ori contradictorii, reparable la aceeași ființă din ficțiune, ci de aceeași trăsătură, sesizabilă aici, reapărută în altă formă dincolo, sau reapărută sub aceeași formă, dar în alt context. Totuși se asamblează apoi într-un concert în care alte personaje au o evoluție analogă prin tipul de intercalare a refrenurilor (aceleași meurgu), avînd mereu un cantum de inedit în funcție de particularitățile fiecărui moment se generează o armonie simfonică (legată deci de impresia de masivitate indispensabilă alcătuirii de roman). În ceea ce-l privește pe Wilkins Micawber aș observa că cel mai pregnant personaj din universul dickensian are, ca și în cazul operii lui Marin Pădure, drept prototip pe tatăl scriitorului (desigur, e doar o coincidență). Sar în ochi și câteva note comice celor doi. De pildă, aceea de a răspîndi o extraordinară vrajă în jur, concretizată chiar în puterea de a forma într-un anumit fel pe cel din jur. Acțiunea domnului Micawber are drept primă, firească consecință autoluzionarea prea devotată lui consorțiu. Ea ajunge să crădă despre sine că ar poseda un deosebit simț practic. Fără a fi, cum credea Chesteron, cea mai izbucnită creație a lui Dickens, Missis Micawber este un produs al celei mai izbucnite creații dickensiene. Autoiluzionat, Mr. Micawber îl invită pe oameni să se autoluzioneze. Structura lucidă, într-o accepție esențială a termenului, Ilie Moromete îl invită pe oameni să capete o privire limpede asupra lumii. Se poate vorbi, pe de altă parte, că în *metamorfoza* finală a lui Mr. Micawber el ajunge într-adevăr la o poziție socială onorabilă și nu doar visează la ea evidentă himeră — este în afară de servituțiile ce i le-a asumat romancierul în privința unui obligatoriu happy-end și o probă a imuabilității structurii personajului.

Din pricina gustului lor pentru spectacol alcătuirile lui Dickens și cele ale lui Caragiale sint prea hazil ca să mai poată deveni sinistre. La năpraznicul jurm Tîrnic „Inimă rea”, interesul e enorm stîrnit de felul spusului în care îl va pune acela, „musiu” o ritualică întrebare înainte de a-i aplica o stranie corecție, ori cirul tabieturilor care știu la baza represaliilor de care are parte nefericitul Spiridon, pune în umbră nota de infernal a personajului. La fel, în ceea ce îl privește pe Uriah Heep, nu poți decît să te minunezi de cloveria provocată de neastintele plonconiilor ale personajului și să tezi pe planul al doilea masinațiile aflate în spatele acestei atitudini. Mai mult, tocmai fiindcă ticăloșia lui Uriah este altă de străvezie el nu mai pare la lectură o făturlă a faptă de terifiantă. Adevărații monștri sint totdeauna cei nebănuți de cei din jur a fi ca atare. David Copperfield este mereu cu cine are a de face și nu uită o clipă să se-o comunice și nouă. În sfîrșit, Uriah are un umor atît de suculent în proiectiile lui demonice (vezi scena ultimei lui apariții în care, ajuns la pușcărie, cămășă pe toată lumea mea cu n-a ajuns în condiția lui, proclamată paradisiacă) pentru ca aceste proiectii să mai fie demonice.

Nu mai puțin găsim aici un alt argument al absurdului confortabil în care se scaldă făturlile lui Dickens. La pușcărie ori lîrte în năucitoare procese, fugii spre a scăpa de creditor, îndrăgînd sau îngînd balivern, adoptînd naistosele atitudini cînd li se pare că li se aduc cumpline afonituri, trezindu-se angrenate în stupide înăcerări — aceste făturluri nu încetează să se simtă bine. În retrospectiva finală care în poezii în toată ediția, sfîrșitul lui G. Plăeșcu, dușosător excelent e tot ceea ce e în legătură cu Dickens, critic de surprinzătoare pertinente uneri (care nu ar fi stricat să aibă mai multă încredere în propria-i posibilități — incontestabil deosebite — și să nu îl citeze la fiere pas pe Chesteron, de o ironie corozivă cîteodată (mă refer, de pildă, la aplicarea inedită pe care o găsește teoriei „fendacșiei”, a conului Leonida) perfect argumentată și remarcabilă sub raport literar.

Victor Atanasiu

* Charles Dickens, „Pagini alese”, Editura Științifică și Enciclopedică.

REPERE Laude și plingeri machedone

Devotații tîlmăcitori ai poeziei machedone, Carolina Luca și Dumitru M. Ion, și înșii poezii dintre cei mai intereseanți ai generației tinere din România, prezintă puțului de la cîndieci din opera lui Petre M. Andreevski, *Denița-Lauda și Plîngerile*, editată de „Cartea Românească” într-o „serie” dedicată cunoșterii aprofundate a acestui miracol de poezie din R.S.F. Iugoslavia. Pentru cine urmărește artele sale strigăte și machedone, constituie un aspect definitoriu al literaturii mondiale. Din punctul de vedere al romanilor, este cu atît mai interesant de auzit faptul că această „străgăre” poetică este strîng legată de evoluția similitare a noi, cel puțin în generația la care se referă pe larg Dumitru M. Ion în substantiala sa postfață. Iată afirmarea lui Gane Podrovschi sau Petre M. Andreevski și cea a lui Nichita Stănescu sau Ion Gheorghe există multe puncte comune, atît sub raportul condițiilor socio-politice în care s-a petrecut realizarea destinului lor, cît și al problematicei și mijloacelor de expresie. Eseul lui Dumitru M. Ion este excepțional pe lîna zărilor unor analogii luminoase, conținînd la înțelegerea adîncă o climatului literar și în general a poeziei machedone. Este însă cazul să evidențiem și multe deosebiri, în mod paradoxal pentru o cultură tînră, modul propriu al literaturii machedone evidențiază o prelucrare foarte rafinată a materialului folcloric și a sursoare populare și istorice, timp ce poezia noastră este mai frustă în generația postbelică, chiar la Nichita Stănescu sau Gheorghe Hagiu, ca și nu crucea de laborare a lui Gheorghe, cu excepția forticii a lui Cezar Baltag, ereticul care confirmă regula. Poezii machedone caută în folclorul lor o ipostază generală a poeziei, dar există anumite diferențe cu rezonanță universală, iar *Denița-Lauda și Plîngerile* este un tipar poetic, adică un „limbaj” perfect inteligibil pentru toată lumea, chiar dacă există anumite dificultăți de traducere a textului și expresiilor idiomatice. Reflecția poetică este susținută, profundă de elaborare amplă, dar există și expresii limbajului și îl da unicitate, fiind mai degrabă analoge gîndirii poetice tradiționale, pe lîna lui Rilke sau, la noi, pe lîna lui Barbu sau Arghezi, de la noi. Modul de a scrie poezia machedone, scriitorii din a treia generație poetică e după război din Machedonia este unul foarte „cultural”, adică este manifest estizant al poeziei machedone, iar nu în cel peiorativ, pe care trebuie să-l abandonăm completamente după studiile lui Hoofer.

Denița, acest *Sir ha-șirim* a lui Petre M. Andreevski, este o pagină de mare literatură, un poem cu semnificații multiple, în care motivul nunții se amestecă alte sensuri decît cele strict literare: „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul, pasăre și tunet, / Fîi-mi boicitoare, voi, pămîntele mele surioare de ale personajului și să trezi pe planul al doilea cîntarea cîntărilor mele / Despre poporul acela dintre două pusturii, dintre doi munti, / Despre acei continuați ai poeziei machedone, „Deshamă-te, vînt blînd, tu, prin care mă auzi / Intreceți-vă-n zbor glasul